

I v kárném statutu pro advokáty a kandidáty advokacie se výslovně normuje, že opravné prostředky je podati u kárné rady, která usnesení nebo nález vynesla (§§ 48, 54). V zákoně ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., o němž jde, je jen v § 25 výslovně řečeno, že ohlášení a provedení odvolání má se státi u kárného senátu vrchního soudu, který vydal nález. Avšak z toho, že co do ostatních opravných prostředků není v dotyčných ustanoveních zákona zvláště zdůrazněno že opravný prostředek má se podati u příslušného místa prvé stolice, nelze ještě usuzovati na výjimku z pravidla, již proto ne, ježto výjimky podle základních zásad právních nemají pro sebe právní domněnku. Takové výjimce byl by dal zákonodárce v zákoně jistě nepochybný výraz. Proti stanovisku stěžovatelovu mluví i ustanovení § 39 cit. zák., podle něhož jest opožděná podání zamítnouti z povinnosti úřadu, což podle obdoby § 1 novely ku tr. ř. má se státi již soudem prvé stolice, jak se správně stalo i v souzeném případě.

Je pravda, že obviněný (jeho obhájce) předal stížnost do suspense poštovní dopravě ještě ve lhůtě stížnostní (v poslední den této lhůty) a je správné, že podle § 6 tr. ř. nevčítají se do oné lhůty dny poštovní dopravy. Avšak tento předpis má místo jen, bylo-li podání adresováno a řízeno na příslušné místo. Tomu zde však tak nebylo; neboť stížnost do suspense byla adresována na okresní soud v Mělníku do rukou přednosti soudu, odkud až po uplynutí stížnostní lhůty byla předložena presidiu krajského soudu civilního v Praze, které ji teprve předložilo presidiu vrchního soudu v Praze, kam došla dávno po uplynutí 8denní lhůty § 31 kár. zák. Podáním stížnosti u soudu nepřislušného, byť i podání to se stalo včas, nemůže býti neprodlužitelná osmidenní lhůta § 31 kár. zák. (§ 39 odst. 1 téhož zákona) prodloužena (sb. n. s. 567). Adresoval-li proto stěžovatel podání své na soud nepřislušný, je mu nésti následky jeho opožděného dojití k příslušnému soudu.

Tvrdí-li stěžovatel, že se mu nedostalo vůbec nebo aspoň ne náležitého poučení o právu stížnosti, tvrdí tak proti obsahu protokolu, sepsaného s ním dne 21. února 1934 u okresního soudu v Ústí n. Lab., podle něhož mu poučení bylo dáno. Nad to není nikde v kárném zákoně předepsáno udílení poučení o právu stížnosti, zjevně proto, že jde o soudce, tedy o osoby práva znalé. I kdyby proto bylo správné tvrzení stěžovatele, nezměnilo by se tím na věci nic. Míjí se cílem i výtky stížnosti, že napadené usnesení o suspensi nebylo doručeno vykázanému obhájci obviněného. Vždyť stížnost do suspense podal obhájce, předal ji i včas poštovní dopravě, jenže ji nesprávně řídil na místo nepřislušné.

Čís. 205 dis.

Dopustil-li se advokát jednání, které se povážlivě blíží hranici činu trestného (zločinu zpronevěry), jest jeho další ponechání v advokacii v zájmu stavu i obecenstva nežádoucí.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 19/33.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací ve věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním odvolacím jednání odvolání vrchního státního zastupitelství co do výroku o trestu a napadený kárný nálezn změnil v ten rozum, že se obviněnému ukládá kárný trest vymazání ze seznamu advokátů.

Z d ů v o d ů :

Odvolání vrchního státního zastupitelství je přisvědčiti, pokud uplatňuje, že obviněnému kárnou radou uložený trest zastavení výkonu advokacie na dobu 1 roku, je příliš mírný a provinění obviněného neúměrný. V úvahu přichází tu nejen, že se obviněný dopustil kárných přečinů v 15 případech a že byl před tím již opětovně kárně trestán, nýbrž v míře rozhodující padá na váhu případ dle bodu 7. kárného nálezu, který již sám o sobě činí obviněného nehodným ku dalšímu výkonu advokacie. Obviněný podle zjištění kárné rady vybral jako substitut Dr. K-ho od dlužníka částky per 2.000 Kč a 3.537 Kč 60 h, neodvedl je však, ani nevyúčtoval, ba Dr. K-mu přijetí peněz vůbec neoznámil a na dopisy jeho neodpověděl a tímto jeho jednáním bylo způsobeno, že proti dlužníkovi bylo v exekuci pokračováno. Toto jednání se skutečně při nejmenším blíží povážlivé hranici činu trestného (zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák.), a je tím více hodno zavržení, že se obviněný ani nepokusil věc tuto vysvětliti nebo omluviti. Porušil jím povinnost poctivosti při výkonu svého povolání, zároveň však i čest a vážnost stavu (§ 10 adv. ř.) v takové míře, že již z tohoto důvodu, tím více však se zřetelem k ostatním kárným přečinům a k dřívějším kárným trestům obviněného jest jeho další ponechání v advokacii v zájmu stavu a i obecnstva nežádoucí a tudíž jen kárný trest podle § 12 lit. d) disc. statutu přiměřeným.

Čís. 206 dis.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, převzal-li advokát jako jediný jednatel a právní zástupce společnosti s r. o. od druhého smluvníka příkaz, aby za něho sepsal návrh smlouvy pachtovní, ač již tehdy věděl, že je tu střet zájmů obou stran, a dal-li si za tuto práci přislíbiti odměnu a soudně ji vymáhal.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Ds I 41/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 6. června 1933, jímž byl obviněný uznán viným kárným přečinem porušení povolání a poškození cti a vážnosti stavu.